מסורת הש"ס

גמ' ג) נקמן נט: **ד)** סה ע"ש **ה)** גי' כ"מ אמר לא חיישינן [וכ"ה גי' הערוך בערך חזק] ועי' במ"מ פי"ו מהלכות שבת **ו)** נקמן ט: לב. לג: ע"ש **ז)** וס"מ מ"מ ממאי מיבעיא למימר דמבוי מפולש ו"ל דקמ"ל דגרמא מבמוץ מיהו נידון מבוי למי: **ח)** נקמן כב: מוסקפא פ"ו דטהרות **רש"י ט)** [ל"ל ויש]

הגהות הב"ח

(ה) **רש"י** ד"ה אבל זה אבל וכו' כמבוי מרוץ עד כותל (רמבה"ן תוי"ט וע"ב ס"ק ו) מין זה:

(ג) **שם** ד"ה אמר ניה רב **ביבי** היתר:

פניני רש"י

ויעלה הים שרטון. נעץ קנה. ומלטון מדבק בו עד שמוסף והולך וגדל שרטון מול ורפש וטיט שהים גורש: (שבת נו: ד"ה נעץ קנה)

ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא דבין עירבו ובין שלא עירבו פליגי. לתפילו בעירבו אסר רב וטעמא משום מפולש ודוקא נפרצה [תלר] כנגדו קאמר הא נמי אסר בלא עירבו אי מיתסר מבוי משום בני חצר והא דרב יהודה דשמואל היינו דבעירבו כגון דחצר לגמ בעית עירוב ואע"ג דנפרצה רחבה כנגדו ואסר בלא עירבו גבי חצר אי נפרצה מדנקט רחבה ולא נקט חצר: **בעירבו.** לתיקורא משום פירצה שכנגדו היינו: **במאי פליגי.** מאי טעמא דרב דאסיק ליה משום דשמואל דלמ קרי ליה משום: **בשלא עירבו.** כי לא נפרצה מאי טעמא דשמואל לחצר בני חצר אחרי ומאי טעמא דרב דשמואל דלמ קרי ליה משום: **בראה מבחוץ ושוה מבפנים.** דפליגי ליה לסמוראי לקמן בפירקין (ד' ט:) אי"ק למאן דלחצר נדון כגראה מבחוץ ושוה מבפנים בעירבו קמיפלגי בדרב יוסף דאמר רב יוסף לא שנו [א]אלא שכלה לאמצע רחבה אבל כלה לצידי רחבה אסור* אמר רבה הא דאמרת לאמצע רחבה מותר לא אמרן אלא [ב]זה שלא כנגד זה* אבל זה כנגד זה אסור אמר רב משרשיא הא דאמרת זה שלא כנגד זה מותר לא אמרן אלא [ג]רחבה דרבים אבל רחבה דיחיד זימנין דמימלך עלה ובני לה בתים וה"ל כמבוי שכלה לה לצידי רחבה ואסור ומנא תימרא דשני לן בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד [ד]דאמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק מעשה במבוי אחד שצידו אחד כלה לים וצידו אחד כלה לאשפה* ובא מעשה לפני רבי ולא אמר בה לא היתר ולא איסור איסור לא אמר בה דהא קיימי מחיצות היתר לא אמר בה חיישינן שמא תינטל אשפה ויעלה הים שרטון* ומי חיישינן שמא תינטל אשפה [ה]והתנן אשפה ברשות הרבים גבוה י' טפחים חלון שעל גבה זורקין לה בשבת אלמא שני [ו]בין אשפה דרבים לאשפה דיחיד הכא נמי שני בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד ורבנן מאי אמר רב יוסף בר אבדימי תנא וחכמים אוסרין אמר רב נחמן הלכה כדברי חכמים איכא דאמרי אמר רב יוסף בר אבדימי תנא [ה]וחכמים מתירין אמר רב נחמן אין הלכה כדברי חכמים מרימר פסיק לה לסורא באוזלי* [ג]אמר חיישינן שמא יעלה הים שרטון ההוא מבוי עקום דהוה בסורא כרוך בודיא* אותיבו ביה בעקמומיתיה אמר רב חסדא הא לא כרב ולא כשמואל לרב דאמר תורתו במפולש צורת הפתח בעי לשמואל דאמר תורתו כסתום הני מילי לחי מעליא אבל האי כיון דנשיב ביה זיקא ושדי ליה לא כלום הוא ואי נעיץ ביה סיכתא וחבריה חבריה: גופא אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב מבוי שנפרץ במלואו לחצר ונפרצה חצר בנגדו חצר מותרת ומבוי אסור אמר ליה רבה בר עולא לרב ביבי בר אביי רבי לא משנתנו היא זו [ז]חצר קטנה שנפרצה לגדולה גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני שהיא כפתחה של גדולה אמר ליה אי מהתם הוה אמינא [ח]הני מילי היכא דלא קא דרסי בה רבים אבל היכא דקא דרסי בה רבים אימא אפילו חצר נמי והא נמי תנינא [ט]חצר שהרבים נכנסין לה בזו ויוצאין לה בזו רה"ר לטומאה [י]ורה"י לשבת אי מהתם הוה אמינא הני מילי זה שלא כנגד זה אבל זורקין לה בשבת. משמע שהמשפה לחוקה מן הכותל ולרך למעלה מעשרה זורקין לה להוו מקום פטור ואית דגרס שופכין:

לאו משנתנו היא זו חצר קטנה וכו'. ומ"ל דקמ"ל דגרמה מבחוץ ושוה מבפנים מיהו נידון מבוי לחי דמתני' אית לה לחוקמה בנכנסין כותלי קטנה לגדולה לחם כן הוי ליה לרב לפרושי ממתני' דלא ליירי בנכנסין אלא הוי ליה למימר בהדיא נגלה מבחוץ מיהו נידון מבוי לחי:

מסכת כלאים
פרק ט' משנה ג'

מִטְּפָחוֹת הַיְּדַיִם, מִטְּפָחוֹת הַפָּרִים, מִטְּפָחוֹת הַפֶּפֶג, אֵין בָּהֶם מִשּׁוּם כִּלְאָיִם. רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹסֵר. וּמִטְּפָחוֹת הַפָּרִים, אֲסוּרוֹת מִשּׁוּם כִּלְאָיִם:

עין משפט נר מצוה

מד א ב ג מיי' וסמג עס טוש"ע ס"ח סס:
מה ד ה מיי' סס הלכה ה וסמג סס טוש"ע ס"ח סי' סקיף כט:
מו ו מיי' פ"כ מהלכות שבת הלכות העומקות הלכה ג:
מז ז מיי' פי"ו מהלכות שבת הלכה יח וסמג סס טוש"ע ס"ח סי' שסד סעיף ד:

רבינו חננאל

עם בני רחבה ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא דרב בין עירבו ובין לא עירבו אוסר במאי פליגי ואמרינן בשלמא עירבו בנראה מבחוץ ושוה מבפנים. שמואל סבר הרי הוא לחי ומותר ורב סבר לא הוי לחי בשעירבו פליגי במבוי שכלה לאמצע לרחבה שמואל סבר לה כרב יוסף דאמר אפילו פלוש מבוי כנגד פילושיה של רוחבה כיון שהוא באמצע רוחבה שרי. ורב יוסף כרבה דאמר אפילו באמצע רחבה זו כנגד זו אסור. אמר רב משרשיא זה שלא כנגד זה באמצע רחבה לא אמרן שמותר אלא ברחבה דיחיד אסור מ"ט זימנין דמימלך ומלי ליה האי אמצע רחבה בתי והוה ליה פילושא בצידי הרחבה ורחבה זו היא כמו שאמרנו שיש בה דיורין ואינה מוקפת כולה אלא יש לה פתח פתוח לרה"ר. ומנא תימרא דשני בין רחבה דרבים לרחבה דיחיד. דאמר [רבין בר רב אדא אמר ר"י] מעשה במבוי דצדו אחד כלה לים וצדו אחד לאשפה ולא אמר בו ר' איסור דהא קיימא מחיצות. היתר נמי לא אמר בו שמא תנטל אשפה מזה הצד ויעלה הים שרטון מן הצד האחר ונמצא מבוי מפולש לרה"ר משני צדדין. פי' שרטון כדכתיב ויגרשו ממיי רפש וטיט. פעמים שמגרש הים בזעפו על שפתו רפש וטיט ומתקבץ על שפתו ועולה כמין גבשושית וכשנס הים ישאר זה הטיט ומתייבש ונעשה קרקע מהלך לבני אדם לרה"ר ואקשינן ומי חיישינן שמא תינטל אשפה והתנן בסוף מסכת זו [קף פט ע"ב] אשפה ברה"ר גבוה י' טפחים חלון שע"ג וכו' הנח ר' לא אמר בו לא איסור ולא היתר רבנן מאי (ואמר ת"ק) [ואמרינן תנא] וחכמים אוסרין. ואמר רב נחמן הלכה כחכמים. מרימר פסיק לסורא באוזלי ולא חייש שמא יעלה הים שרטון. ההוא מבוי עקום דהוה בסורא כרוכו בודיא. פי' מחצלת אותיבו בשפתיה דמבוי. אמר רב חסדא הא דלא כרב דאמר תורתו כמפולש דאי כרב צורת הפתח בעי. ואי נקש ביה סיכא וחבריה בטינא לשמואל מיהא שפיר דמי משום דאינה מחיצה הניטלת ברוח. פי' ואם תקע בבודיא זו יתד וחיברו בטיט שפיר דמי. אמרו משמיה דרב מבוי שנפרץ במלואו. פי' נפרץ הכותל האמצעי כולו לחצר ונפרצה חצר כנגדו ברה"ר חצר מותרת ומבוי אסור. מבוי אסור משום דהוא מפולש לרה"ר אבל חצר מותרת אפילו לטלטל בה. דקי"ל בחצר אע"פ שרובים בוקעין בה מותר

אבל זה כנגד זה אימא לא ולרבה דאמר זה כנגד זה אסור הא דרב במאי מוקי לה בזה שלא כנגד זה תרתי למה לי אי מהתם הוה אמינא הני מילי לזרוק אבל לטלטל אימא לא קמ"ל איתמר מבוי העשוי כנדל * אמר אביי עושה צורת הפתח לגדול והנך כולהו מישתרו בלחי וקורה א"ל רבא כמאן כשמואל דאמר תורתו כסתום למה ליה צורת הפתח ועוד הא [א]ההוא מבוי עקום דהוה בנהרדעא וחשו לה לדרב אלא אמר רבא [א]עושה צורת הפתח לכולהו להאי גיסא ואידך גיסא מישתרו בלחי וקורה * אמר רב כהנא בר תחליפא משמיה דרב כהנא בר מניומי משמיה דרב כהנא בר מלכיו (א) משמיה דרב כהנא רביה דרב ואמרי לה רב כהנא בר מלכיו היינו רב כהנא רביה דרב מבוי שצידו אחד ארוך וצידו אחד קצר פחות מארבע אמות מניח את הקורה באלכסון * ארבע אמות אינו מניח את הקורה אלא כנגד הקצר * רבא אמר [ב]אחד זה ואחד זה אינו מניח את הקורה אלא כנגד הקצר ואימא טעמא דידי ואימא טעמא דידהו אימא טעמא דידי [ג]קורה טעמא מאי משום היכר ובאלכסון לא הוי היכר ואימא טעמא דידהו [ג]קורה משום מאי משום מחיצה ובאלכסון נמי הוי מחיצה אמר רב כהנא הואיל ושמעתתא דכהני היא אימא בה מילתא הא דאמרת מניח הקורה באלכסון לא אמרן אלא שאין באלכסונו יותר מעשר אבל יש באלכסונו יותר מעשר דברי הכל אינו מניח אלא כנגד הקצר * איבעיא להו מהו להשתמש תחת הקורה רב ורבי חייא ור' יוחנן אמרו [ג]מותר להשתמש תחת הקורה שמואל ורבי שמעון בר רבי ור"ש בן לקיש אמרו אסור להשתמש תחת הקורה לימא בהא קמיפלגי דמר סבר קורה משום היכר ומר סבר קורה משום מחיצה לא דכולי עלמא קורה משום היכר והכא בהא קמיפלגי דמר סבר היכירא מלגיו ומר סבר היכירא מלבר ואיבעית אימא דכולי עלמא משום מחיצה והכא בהא קמיפלגי דמר סבר חודו הפנימי יורד וסותם ומר סבר חודו החיצון יורד וסותם * אמר רב חסדא הכל מודים בבין לחיים שאסור * בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא נעץ שתי יתידות בשני כותלי מבוי מבחוץ והניח קורה על גביהן מהו * א"ל לדברי המתיר אסור לדברי האוסר מותר רבא אמר לדברי האוסר נמי אסור [ד]בעינן קורה ע"ג מבוי וליכא איתיביה רב אדא בר מתנה (א) לרבא היתה קורתו משוכה

רש"י

אבל זה כנגד זה. לא הויא לה חצר רשות היחיד לשבת השתא אשמעינן דכנגדו ואפילו הכי מותרת: ולרבה. דאמר לעיל אבל זה כנגד זה הוי מבוי מפולש ואסור [ג](אפילו חצר) הא דרב במאי מוקים לה בזה שלא כנגד זה ועל כרחיך כנגד דקאמר רב לאו דווקא דהא אוקימנא טעמיה דרב בשלא עירבו אבל עירבו אפילו מבוי מותר: תרתי למה לי. הא תנא לה חצר שהרבים נכנסין לה בזו כו' ומילתיה דרב למשתרייה חצר מינה מסתמא ואפילו זה כנגד זה וכל שכן בזה שלא כנגד זה ואיסור מבוי מאידך מתניתין דחצר קטנה שמעינן: אי מהתם. מחצר שהרבים נכנסין לה כו' דקתני רשות היחיד לשבת: הוה אמינא. האי דקרי ליה רה"י: לזרוק. כלומר מדאורייתא רה"י הוא והזורק מרה"ר לתוכו חייב: אבל לטלטל. בתוכו: אימא לא. משתריא ומדרבנן דליגזור רבנן עליה: קמ"ל. רב מותרת: נדל. שרץ שיש לו רגלים הרבה [ט]כדתניא בתורת כהנים (פרשת שמיני) מרבה רגלים[א] זה נדל מבוי העשוי כנדל שפתוחין לו מבואות הרבה וראשיהן פתוחין לרשות הרבים וראשו פתוח לרשות הרבים אחר: עושה צורת פתח לגדול. באחד משני ראשין והאחרים קטנים משתרו בלחי וקורה בראשיהן על פני רשות הרבים: כמאן כשמואל. דאמר מבוי עקום תורתו כסתום דהא כל מבואות קטנים הללו מבואות עקומות הן נכנס בדרך זה ויוצא בדרך זה וקאמרת לא בעי תיקון לעקמומיתו כשמואל: ה"ג למה לי צורת פתח. אמאי אצרכת צורת פתח לגדול הא איהו נמי אין פילושיו מכוונין: ועוד הא ההוא מבוי[ב]. דהוה באתריה דשמואל בנהרדעא וחשו ליה לדרב כדאמר לעיל רמו עליה חומריה דרב וחומריה דשמואל: עושה צורת פתח לכולהו. הקטנים: מהך גיסא. בעקמומיתן לצד מבוי גדול: ואידך גיסא. [ד]לרשות הרבים מישתרי בלחי או קורה: צידו אחד ארוך. ונמשך כותלו לרשות הרבים יותר מכותל השני [1]כזה: אם פחות מארבע אמות. עודף זה על חבירו מניח קורה באלכסון וישתמש כאן באריכה וכאן בקצרה: ארבע אמות אינו מניח קורה. על ראש כותל הארוך אלא כונס לפנים מראשו כנגד ראש כותל הקצר ומניחה[2]: ובאלכסון לא הוי היכירא. שהרואה בני מבוי נמשכין ומשתמשין ברה"ר חוץ מכנגד כותל הקצר אומר מותר להשתמש ברשות הרבים לפי שאין אותו העודף דומה שיהא מן המבוי: שאין באלכסונו יותר מעשר. שהמבוי קצר לרחבו הרבה ואין ברוחבו ובארבע אמות הנמשכין להצטרף יותר מעשר: אבל יש באלכסונו יותר מעשר. נמצא פתחו רחב מעשר שהרי כל תחת הקורה הוי פתח: מהו להשתמש תחת הקורה. אכל מבואות קאי: קורה משום מחיצה. וחודו הפנימי יורד וסותם הלכך אסור דמן המחיצה ולפנים בעי אשתמושי: מר סבר היכירא. להנך מגוואי בעינן ולצד הפנימי הוי להו היכר ואסור להשתמש מן ההיכר ולחוץ: מלבר. לבני רשות הרבים דהיינו לצד החיצון: מר סבר חודו הפנימי יורד וסותם. נמצא תחת הקורה מן המחיצה ולחוץ ואסור: הכל מודים. במבוי שאין בו קורה והכשירו בלחי שאסור להשתמש בין לחיים כלומר כנגד הלחי והאי דנקט בין לחיים אמבואות טובא קאי: נעץ שתי יתידות. קבלי"ש נעוצות בכותל בעוביו שלצד רשות הרבים ונמצאת קורה שעליהן בולטת ונמשכת לחוץ יותר מן הכתלים וחודה הפנימי דבוק וסמוך לכותל [3]כזה: לדברי האוסר. להשתמש תחת הקורה בכל מבואות דטעמא משום חודו הפנימי יורד וסותם: מתיר. כאן להשתמש במבוי הזה אגב הך קורה שאינה על גבי מבוי דכיון דחודו הפנימי סותם נמצאת סתימת הקורה דבוקה לכתלים וסתימה מעלייתא היא: לדברי המתיר. להשתמש תחת הקורה אלמא חיצון יורד וסותם אוסר כל המבוי הזה עד שיביאו קורה אחרת דאין הסתימה מחוברת לכתלים ויש אויר ביניהם והכא לאו מחיצה ממש הוא להכשיר הפסק אויר שמכאן ומכאן ע"י לבוד: משוכה

1)

2)

3)
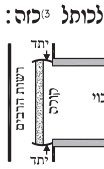

תוספות

4)

מבוי העשוי כנדל. פי' רבינו תם שמבואות קטנים פתוחים למבוי גדול משני צדדין ואינן זה כנגד זה[4] דאם כן הוו מפולשין וכענין זה הם כרגלי הנדל שיש לו ב' שורות של רגלים מימין ומשמאל והם זה שלא כנגד זה: והא ההוא מבוי עקום דהוה בנהרדע' ורמו עליה חומריה דרב. ממאי דחשו נמי לדשמואל לא פריך ויצטרך לאתויי דהא דחשו (ג) משום דנהרדעא אתריה דשמואל הוה אבל מדחשו לדרב באתריה דשמואל פריך שפיר: מניח את הקורה באלכסון. פ"ה משתמש כאן באריכה וכאן בקצרה והדין עמו שפי' כן דאי לא תימא הכי אמאי מניח את הקורה באלכסון הא בעינן קורה לכל הפחות דבוקה במבוי כדאמר בסמוך גבי ב' יתידות בשני כותלים כו' לדברי המתיר אסור ואף על פי שכאן מונח ראשו האחד על גבי המבוי אין סברא לחלק וא"ת והיכי שרי להשתמש נגד הארוך הא אין כאן אלא ג' מחיצות וי"ל דאית ליה קורה משום מחיצה ומאן דאית ליה [ט]משום מחיצה הוי אפילו דאורייתא כדמוכח בפירקין אי נמי כיון דלידו האחד ארוך מסתמא [ט]לא בקעי בה רבים ולא גזרו ביה רבנן הואיל ובטל לגבי מבוי אע"ג דלית ביה ד' על ד': הכל מודים בבין לחיים דאסור. טעמא משום דלחי הוי אפילו משהו ואתי לאפוקי אבל בקורה דרחבה טפח ליכא למיחש אבל אין לפרש דטעמא דרב חסדא משום דסבר קורה משום היכר ולחי משום מחיצה ומשום היכר (ד) ובין לחיים אסור ואינו יכול להשתמש אלא מן המחיצה שלפנים דהא אביי אית ליה לעיל (ד' ה.) גבי היה גבוה מכ' ובא למעטו לחד לישנא קורה משום מחיצה וכ"ש לחי וקא אמר בסמוך מסתברא מילתיה דר' יוחנן תחת הקורה אבל בין לחיים אסור ורבא נמי אית ליה בפירקין דתרוייהו משום היכירא ובסמוך מודה רבא דאסור להשתמש בין לחיים היכא דרחב ארבעה: שאין

עין משפט נר מצוה

מח א מיי' פי"ז מהל' שבת הלכה יט סמג עשין דרבנן א טוש"ע א"ח סי' שסג ס"ה:
מט ב מיי' שם הלכה כ טוש"ע א"ח סי' שסג סעיף ל:
נ ג מיי' שם הלכה יא סמג עשין דרבנן א טוש"ע א"ח סי' שסה סעיף ד:
נא ד מיי' שם הלכה כג טוש"ע א"ח סי' שסג סעיף יד:

פניני רש"י

מבוי עקום. שני פתחיו מפולשין לרשות הרבים אחת: (לעיל ו:)

תוס' ישנים

(א) גם לרב חסדא פריך:

רבינו חננאל

לטלטל. אתמר מבוי העשוי כנדל. פי' מבוי ארוך שמשני צדדין יש לו מבואות קטנים פתוחין מיכן ומיכן כגון רגלי השרץ הנקרא נדל. ויש לו רגלים הרבה משוכות מהנה ומהנה כדתניא עד כל מרבה רגלים זה נדל. אסקה רבא דהלכתא כוותיה. עושה צורת הפתח לכולהו אחד גיסא לכל חד וחד ואידך גיסא מישתרי בלחי וקורה. והא דרבא שייכא כרב דסבר מבוי עקום תורתו כמפולש וקאמר רב במבוי המפולש לרה"ר הלכה כת"ק דאמר עושה צורת הפתח מיכן ולחי או קורה מיכן. הא דאמר רב כהנא רביה דרב מבוי שצדו אחד ארוך וצדו אחד קצר. פחות מד' אמות מניח קורה באלכסון. פי' אם עודף צד הארוך על הצד הקצר ד' אמות כאילו מבוי בפני עצמו הוא וצריך מחיצות כנגדו. פחות מד' אמות חשוב כמו פירצת מבוי ומחיצות של מבוי פוטרות אותו. ואסיקנא בשיש באלכסונו יותר מעשר אמות דברי הכל אינו מניח את הקורה אלא כנגד הקצר. וכן אם בא לעשות לחי אינו עושה אותו אלא כנגד הקצר. הא דאיבעיא לן מהו להשתמש תחת הקורה רב ור' חייא ור' יוחנן אמרי מותר וקיימא כוותייהו. וסוגיא[א] דקאמר סברי קורה משום היכר הני סבירא להו היא והיכירא מלבר. וא"ת משום מחיצה הני סברי חודה החיצון סותם ולפיכך מותר להשתמש תחת הקורה. וכן בין לחיים נמי מותר להשתמש כר' יוחנן דאמר לתנא דר' זכאי דהוה תני תחת הקורה ובין לחיים ככרמלית פוק תני לברא. כלומר זו אינה משנה. הכיר כלומר בין הקורה ובין הלחיים משום היכר הן ואע"ג דא"ל רב הונא בריה דרב יהושע לרבא ואת לא תסברא דבין לחיים אסור והאמר משמיה דר' יוחנן מבוי שרצפו בלחיים. ס"א נפרץ בלחיים פחות מד' טפחים אליבא דרשב"ג דאמר אמרינן לבוד בד' טפחים אשתמש עם חודו הפנימי של פנימי לרבנן דאמרי לא אמרינן לבוד בכי האי גוונא אשתמש עם חודו הפנימי של חיצון ודכולי עלמא בין לחיים אסור. ופרקינן דפתוח לכרמלית ואקשינן אבל לרה"ר מאי שרי. יציבא בארעא וכו'. כלומר ברה"ר מותר בכרמלית אסור. ופרקינן (היאך) מצא מין את מינו ונעור. בעא מיניה רמי מרב חסדא נעץ ב' יתידות בין ב' כותלי מבוי מבחוץ והביא קורה על גבן שנמצאת הקורה ע"ג היתידות מחוץ לכותלי המבוי מהו (זה) להשתמש במבוי וכו'. א"ל לדברי רב ור' חייא ור' יוחנן דשרו להשתמש תחת הקורה דסברי חודה של קורה החיצונה מתרת הכא אסרי דהא חודה החיצונה חוץ למבוי הוא ואין בו המחיצות מבוי לפיכך המבוי אסור. ולדברי הני דאסרי דסברי חודה הפנימית מתרת הכא שרי דהא (קורה) [חודה] הפנימית פותח' מתחלת המבוי הנה רב חסדא אוקמא בפלוגתא רבא אמר לדברי הכל מבוי אסור בעינא קורה

מסורת הש"ס

גמ' א)[לעיל ו:] ב)[לעיל ה. וש"נ] רש"י ג)רש"ל מ"ז ועי' במהרש"א ד)איפכ' מסתבר' דטוב לעשות צ"ה בפילושו לרה"ר ובעקמימותו לחי וא"ש לשמואל לפירו' שני של רש"י א"נ יותר בקל הוא לעשות צ"ה בעקמימותו ולחי אחד מכל צד מלעשות פעמיי' צ"ה ולחי באמצע [הר"ח בן הרי"ק]

הגהות הב"ח

(א) גמ' משמי' דרב כהנא בר מלכיו (משמיה דרב כהנא רביה דרב וכו' רביה דרב) תא"מ ונ"ב ס"א משמיה דרב כהנא רבה ואמרי לה רב כהנא בר מלכיו היינו רב כהנא רבה: (ב) רש"י ד"ה ועוד הא ההוא מבוי עקום דהוה: (ג) תוס' ד"ה והא ההוא וכו' דהא דחשו לדשמואל משום: (ד) ד"ה הכל וכו' קורה משום היכר ולחי משום מחיצה ומשום הכי בין לחיים אסור דאינו יכול:

גליון הש"ס

ברש"י ד"ה נדל. כדתניא בתורת כהנים. והוא בחולין דף סז ע"ב: תוס' ד"ה מניח את הקורה. משום מחיצה הוי אפי' דאורייתא. עי' לקמן דף פו ע"א תד"ה קורה: בא"ד לא בקעי. עי' בר"ן פ"ק דסוכה דף רלא ע"א ד"ה גרסינן:

הגהות

גמ' כמאן כשמואל דאמר תורתו כסתום. נ"ב גירסת הרי"ף והרא"ש תורתו כפתוח והא ההוא כו' וכ"ה גירסת התוס' ד"ה והא כו'. ולפ"ז מבוי הגדול היה מפולש: (נימוקי הגרי"ב)

רש"י ד"ה ולרבה. מדברי רש"י לעיל בסמוך ד"ה אבל זה כנגד זה כו' וכן ד"ה גופא כו' ואוקמי בשלא עירבו כו' משמע להדיא כדברי מהרש"ם שיש למחוק אפילו ומ"ש רש"י בסמוך מינה משתמע' ואפילו זה כנגד זה לרווח' דמילתא כתב כך שלפי האמת הוא כן אבל עיקר הוא מוכח ממה דאקריבה זה שלא כנגד זה וק"ל: (מהדו"ב - מהר"ס)

ד"ה תרתי למה לי. למשתריי' חצר מינה מישתמע כו'. כצ"ל ועיין מהרש"א: (רש"ש)

ד"ה ואידך גיסא. לר"ה וכו'. ונדפס שם בלדו איפכא מסתברא וכו'. נ"ב נר' דט"ס נפל בהג"ה בכאן וכן צ"ל איפכא מסתברא וכו' וא"ש לפי' השני של רש"י בד' שמואל דא"נ יותר בקל וכו' כצ"ל: (תשב שלמה ועיי"ש)

תורה אור

רש"י א] כֹּל הוֹלֵךְ עַל גָּחוֹן וְכֹל הוֹלֵךְ עַל אַרְבַּע עַד כָּל מַרְבֵּה רַגְלַיִם לְכָל הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ לֹא תֹאכְלוּם כִּי שֶׁקֶץ הֵם: (ויקרא יא, מג)

א) [נראה דצ"ל וסוגיא דגמ' הכי דאם קורה משום היכר הוא הני סבירא להו דהיכירא מלבר וא"ת משום מחיצה כו'].